

Амбасадор Русије Конузин је новинарима, послије промоције књиге "Москва - Србија, Београд - Русија" у архиву Србије, рекао да је посета председника Медведева Београду прва посета председника Русије Србији, те да се стога ова посета сматра историјском. Додао је и да се припремају споразуми који ће бити потписани у време посете, а реч је о важним пројектима који ће бити значајни за наше земље у наредним деценијама. Све ово би требало да буде изузетно добра вест да нисмо свесни ко чини ову владу и ситуације у којој се она налази.

У времену велике светске финансијске кризе и тешке кризе буџета свака финансијска подршка, нарочито ако је значајна, јесте драгоцене, а посебно ако долази од стране Русије која је протеклих година стратешки подржавала Србију, пре свега око Косова. Наиме, када су са запада долазили кредити и финансијски аранжмани они су директно или посредно били условљени политичким, економским и другим уступцима. Кредити, инвестиције и финансијски аранжмани имају и своју формалну цену у виду камата и услова враћања, али и неформалну у виду уступака које зајмодавац тражи од нас или очекује. До сада су нас финансијски аранжмани са западним финансијерим прескупо коштали – пре свега у погледу губљења економског, па и политичког суверенитета. Стога је, без обзира на нечије геополитичко опредељење, рационалније улазити у финансијске и инвестиционе аранжмане са оним земљама које нас не условљавају политичким уступцима, рецимо око питања сецесије Косова.

Но, генерално гледано, ако се узимају кредити да се запуши рупа у буџету од око милијарду евра, онда је то знак лоше политике. То значи да се влада окреће свима у свету од којих би могли добити неки новац којим би „некако презимели зиму“. Смешно звуче реторички иступи представника владе како је панично задуживање од свих од којих би могли добити кредите – заправо мудра и уравнотежена спољна политика „и исток и запад“. Сва је прилика да су им досадашњи спонзори због урушавања финансијске куле од карата рекли да их они више неће „финансијски подржавати“, те да гледају да се задуже на некој другој страни. Тако је наша спољна политика од једног западног стуба (или два зависно како се рачуна) добила и „нове стубове задуживања“ (Александар Павић) Русију и Кину. То више није политика него паника.

Шта каже Глобални Брат

Кад се зна мотивација наше владе да политиком „сеци уши, крпи задњицу“ некако преживи буџет још неко време, онда је јасно зашто су се обратили и Русији за помоћ. Но, иако се то све зна, ипак се многи питају како би на то „приближавање Москве и Београда“ реаговали Американци. Иако је свима познато да је Србија после петог октобра у њиховој сфери утицаја, и иако контролишу кључне политичке играче, финансије, већину медија и НВО сектор они гледају на приближавање Београда и Москве са подозрењем.

Они су свесни да две деценије систематски подржавају све српске непријатеље, да су нас бомбардовали, окупирали и отели нам Косово, те исфорисрали његову „независност“, а да је са друге стране Русија ионако историјски блиска Србији подржавала Београд око Косова. Свесни су да сва пронатовкса пропаганда њихових политичара, медија и интелектуалаца у Србији то не може избрисати. Свесни су замрзавања процеса евроинтеграција и да су пресакли финансијски токови којим су „подржавали“ проамеричке владе у региону. Свесни су да глобални тренд финансијске кризе и могућег хаоса у перспективи слаби њихово присуство у региону. Њих не брине стање, већ перспективе њихове моћи које и у очима њихових стратега нису ружичасте. Стога ће настојати да блокирају или успоре приближавања Србије и Русије.

НАТО лоби и реалисти

Владајућа Демократска странка и њени сателити у изјавама и деловљу осцилирају између једностране пронатовске позиције и реалног сагледавања ситуације у коју спада и избалансирана политика у којој значајно место има и однос према Русији. Тако су изјаве политичара ове владајуће већине прилично шизофрене, с једне стране неки звуче као НАТО лобисти, а други говоре о блиским и партнерским односима са Русијом. Која ће струја превладати, често је до сада зависило од тренутног односа снага у влади и интересних група које стоје иза њих.

Око овог питања – питања сарадње са Русијом се и цела политичка сцена поделила на пронатовски лоби који је против сарадње са Русијом и на реалисте који би да се сарађује и са западом и са Русијом, с тим да се прихвати као реалност америчка доминација у региону. При томе и у влади и у опозицији, па и у појединим странкама попут ДС-а имамо присутне обе струје.

Прошлогодишње формирање владе је изгледало као умерени успех пронатовског лобија,

Посета Медведева и њен историјски значај

Пише: Бранко Радун
уторак, 20 октобар 2009 13:21

али је почетак велике светске финансијске кризе донео промене у свести многих. Што због инерције око већ постигнутог прелиминарног енергетског споразума, што због почетка велике кризе Србија је „испоштвала“ договор и дошло је до приватизације нафтне индустрије и гасног споразума.

Но, то наравно није ишло без спољних притисака и без кризе владе. После тога је уследила кампања против реалиста у влади од стране НАТО лобиста, што је кулминирало и Бајденовом посетом. Тада је пронатовска струја у влади и ДС-у (тамо постоји јака и струја реалиста) дошла до изражаја, па је до сада била у замаху. Председник Тадић је покушавао до сада да балансира између њих, али се чини да последњих месеци попушта пред пронатовским лобијем и да у његовим наступима све више доминира другосрбијанска реторика. Чини се као да више не говори Борис Тадић већ кроз њега проговара Чеда Јовановић.

НАТО скретања и историјска посета руског председника

Да ли посета председника Русије Медведева може имати историјски значај када се има на уму „нато скретање“ политичког брода Србије последњих месеци. Могуће је да и даље постиже шанса, јер како смо рекли, „долази криза“ (и поред Динкићевих најава да је прошла) а она ефикасно руши догме неолибералне идеологије чији је пронатовска оријентација колаборационистичког дела елите јадан од темељних „стубова“. Јавност у Србији сада другачије гледа на ситуацију у свету, на односе са Русијом, иако је политичка елита и даље великим делом несвесна промена на глобалном плану. Многима је природно да имамо партнерске односе са Русијом, али и да развијамо привредну сарадњу са Кином, а не само као до сада да чежњиво гледамо у правцу Брисела и Вашингтона.

Но, сада је многим већ јасно да је наше чланство у ЕУ на јако јако дугом штапу. Од наше јавности се крије чињеница да је процес придруживања готово замрзнут. Подсећамо да је бивши амбасадор Немачке врло искрено, и на томе му захваљујемо, рекао да ће до уласка Србије у ЕУ проћи две деценије. Последица те „двојке“ које смо добили од Брисела, а о чему се код нас упорно ћути јесте и спремност владајуће политичке класе да се барем у економском смислу окрене Русији, па и Кини. Но, они су то схватили у смислу нових задуживања где год је то могуће.

Тако је одлучујућу улогу у сазревању свести о томе да треба градити партнерства и са

Посета Медведева и њен историјски значај

Пише: Бранко Радун
уторак, 20 октобар 2009 13:21

другима, а не само са онима који су нас бомбардовали и отели нам Косово имало „лукавство економског ума“. Међутим, како је дошло до појачавања притисака САД, не толико да Србија постане чланица НАТО алијансе колико да се заустави приближавање Русији. Како су притисци са Запада велики и како се на терену води једна перфидна медијско-политичка кампања питање је колико је постојећа елита способна да сачува преостали део суверенитета и националне независности. Очигледно је да постоје и они у влади који би да се од Русије добије драгоцену политичку и економску подршку, а да би истовремено радо ушли у НАТО. Таква лицемерна политика је штетна по Србију и стратешки и морално. Чини се да им је главна препрека како да уведу Србију у НАТО, а да то Срби не примете.

Исто тако, као да желе да „сакрију“ и председника Русије од грађана Србије да се не би видело на јавном окупљању какав углед Русија има у српском друштву. Неке ствари се неко време могу прикривати, али тако крупне и дуго времена сигурно не могу. Истина на крају избије на видело и стога би као импулс који би помогао Србији да нађе себе могла да буде и посета председника Русије. У том смислу би она била од историјског значаја, без обзира на значај уговора који ће бити потписани.